

## Mă doare azuriul și-aripa de-a zbura...

Gabriel Cristea

---

Privesc la plopii,-n pâlcuri, ce-și tremură frunzare  
De pe nisipuri albe, arzând ca zeul Ra;  
Par roiuri de sclipire coroanele solare;  
Mă doare azuriul și-aripa de-a zbura...

Pe dune solitare, ca sulite de aur,  
Vibrează- n vântul moale urzeli pătrunse-n cer;  
Ard stepele de sete și rătăcind un graur  
Și-ascunde-ntunecimea sub norul efemer.

Din țarmuri nisipoase, sidefu-și risipește  
Scânteile-argintate - năluci pe-oglinzi de lac;  
Prin ochiuri liniștite se țese câte-un pește  
Și sălcii gârbovite în focul verii zac.

Sub firul ierbii aspre se-ndeamnă o furnică  
Să-și ducă prin Morgană al stepei lung convoi;  
Flămânda caravană în slavă își ridică  
O lectică de frunze cerșind vâltori de ploi.

Și-ascult din lumea deltei cum stoluri murmurânde  
Își trec, ca lungi corăbii, plutirile pe nori;  
C-o liniște de ape, stă vântul să inunde  
Rogozul ce se-alintă prin ochii-mi zburători.